

[Bernhard Baunsgaard.]

vi kan gøre det mere risikofrit overhovedet at give støtte, men den principielle indstilling skulle dog være i orden.

Jeg kan godt sige, at i den forbindelse kunne jeg nok have ønsket, at ministeren ikke havde sagt noget om, at vi skulle tilpasse kunstfondet til den tid, vi lever i, for det kunne jo ligesom underbygge hr. H. C. Hansens frygt. Det tror jeg nu ikke var meningen, men jeg kan da godt forstå det, hvis hr. H. C. Hansen opfatter det på den måde.

Jeg vil samtidig sige til hr. H. C. Hansen, at han formentlig ved, at videnskabeligt kan man bevise, at det er umuligt at omdanne en op- og nedadgående bevægelse til en roterende jævn bevægelse. Det er jo et held, at de mennesker, der beskæftiger sig med det princip, bl. a. i dampmaskinen, har set bort fra dette. På samme måde er det et held, at det som bekendt er umuligt for humlebien at flyve. Den ved det bare heller ikke, og derfor flyver den alligevel. Hr. H. C. Hansen burde nok tænke på, om vi dog ikke skulle se at komme ud over dette og praktisk finde den bedst mulige måde, den mindst risikofyldte måde. Men jeg er glad for hr. H. C. Hansens bemærkninger.

Jeg kan se, at jeg ikke når at komme med mine bemærkninger til hr. Poulsgaard, men så kan jeg jo bede om ordet én gang til.

Her vil jeg så gerne slutte med at sige - jeg turde ikke sige det i mit første indlæg - at en af vor egen tids største filosoffer, Karl Popper, har beskæftiget sig meget med det, som vi har talt om her i dag. Han har været inde på snæversynethed og intolerance. Han er naturligvis som alle mennesker, der tænker alvorligt over menneskets situation, principielt modstander af dødsstraf, men han siger, at der dog er ét område, hvor han vil overveje alvorligt alligevel at give tilladelse til dødsstraf. Det er over for intolerancen. Når jeg ikke ville nævne det i første omgang, så var det, fordi jeg troede, at hr. Poulsgaard talte for samtlige fremskridtspartiets medlemmer, og jeg ville nødig have, at man skulle tro, at jeg var tilhænger af blodbad.

Chr. Christensen (KrF):

Jeg er enig med hr. Melchior i, at kunstnerne har et særpræg, men jeg er også enig med Wechseltmann-udvalget i, at man ikke ved tildeling af offentlig støtte skal give en bestemt gruppe, her kunstnerne, en særbehandling. Det

var denne udtalelse, jeg gav udtryk for her, at vi var enige med Wechseltmann-udvalget i.

Må jeg i øvrigt sige tak til hr. Melchior, fordi han trak Færøerne og Grønland frem. Det havde jeg med i mit manuskript, men jeg fik det ikke sagt, da jeg holdt min ordførertale. Det er nemlig meget beklageligt, når man ser på repræsentantskabet, at disse to områder ikke er repræsenteret og ikke har mulighed for at gøre sig gældende. At jeg også mener, at en stor del af landet i øvrigt har for ringe mulighed, var bare baggrunden for, at jeg fremsatte mine betragtninger. Jeg vil godt bede ministeren om, da ministeren ikke nævnte det, at have med i sine overvejelser netop ændringen af repræsentantskabet i retning af egnsrepræsentation. Det var først og fremmest her, ændringen måtte ligge, i mindre grad, eller måske endda slet ikke, i 3 mands udvalgene.

Hr. Poulsgaard citerede mig for at skulle have sagt noget i retning af, at man burde overveje, om ikke det måtte være de politiske partiers opgave at tildele kunststøtten. For at der nu ikke skal være nogen misforståelse, vil jeg citere ordret, hvad jeg sagde:

»Et spørgsmål til alvorlig overvejelse rejser sig i forbindelse med offentlig støtte til kunsten, hvis den stiller sig i ensidig politisk tjeneste. Jeg siger ikke, at denne kunst skal forbydes, men det bør måske overvejes, om kunststøtten i dette tilfælde bør være en politisk partiopgave fremfor en samfundshelhedsopgave.«

Op det var jo noget helt andet.

Må jeg i øvrigt sige til hr. Poulsgaard, at mange af de synspunkter, der er trukket frem, forekommer mig at kunne analyseres i et fælles sprog, som vi kender. Vi kender en roemark, og vi har vel begge stået over for den situation imellem en hel masse snavs, hvor der måske kunne være så meget, at det gav indtryk af, at der kun var snavs, at skulle finde nogle roer. Den letteste måde at ordne tingene på og få snavsset og urenhederne væk var selvfølgelig at køre hele historien væk, og så havde vi løst den meget vigtige opgave at rydde ud i snavsset, men samtidig havde vi jo fjernet enhver form for roer. Hr. Poulsgaard ved selv at bedømme en sådan virkning. Jeg vil godt henføre det til, at hvis vi i fællesskab kunne finde en fornuftig måde at rydde ukrudtet væk på, så ville vi måske også i fællesskab kunne være med til at skabe noget, der kunne vokse op til noget smukt, værdifuldt og godt.